

Wat er verder met Noach gebeurd is, nadat hij en de zijnen door de genadige hand Gods aan den zondvloed waren ontkomen, is u zeker niet onbekend. Nadat hij den Heer een altaar gebouwd en de verzekering ontvangen had, dat God voortaan den aardbodem niet meer vervloeken zou om des menschen wil, lezen wij, Genesis 9 vs. 20, dat hij begon een akkerman te zijn en een wijngaard plantte. De bewoners van het dorp Achury wijzen dan ook den reizigers de plaats aan, waar Noach den wijnstok heeft geplant op de Noord-westelijke helling van den Ararat. En wie het gelooven wil mag het doen. Thans is daar evenwel niets meer van akkerbouw en wijnstok te zien. De vruchtbaarheid van den grond is te niet gegaan onder de herhaalde bergstoringen en uitgietingen van lava en modderstromen.

Sommige Christenen zijn van meening, dat God de verwoestingen te dier plaatse toegelaten heeft, opdat de mensch slechts van verre een blik zou slaan op een berg, die zoo krachtig van Zijne Majesteit en barmhartigheid getuigt.

Ik vond ergens een versje op de arke, aldus luidende:

't Kan erger niet, dan dat één vlot
Draagt 's werelds deugd en overschot.

En dit overschot, afgedaald van den Ararat, heeft zich sinds Noachs tijden over den aardbodem verspreid en de zegeningen genoten van Hem, die niet wil dat eenigen verloren gaan, maar dat zij allen tot bekeering komen. 2 Petr. 3 vs. 9.

SCHIJN EN ZIJN.

Te midden van veelkleurig ooft,
Dat prijkte op mijnen disch,
Lag ook een noot, niet lang geleën
Geplukt, en dus nog frisch.
Begeerig naar haar zoete pit,
Zette ik den kraker aan, ...
Maar ach! zij was van binnen zwart,
Verrot, geheel vergaan.

Geen jongen had wis deze noot
Wegwerpswaard genoemd,
Want heel haar uiterlijk was gaaf,
Haar netwerk fraai gebloemd.
En toch, zij gaf mij 't ware niet,
Haar schoon was louter schijn:
Wat baat, zoo 't binnenste niet deugt,
Uitwendig schoon te zijn?

Als 't schilderstuk een prulwerk is,
Hoe hindert ons de lijst!
En spot valt iedereen ten deel,
Die zulk een kladwerk prijst.
Al is een boek verguld op sneë,
En keurig uitgedost:
Zoo 'tvoor den geest geen voedsel geeft,
Dan is het slechte kost.

Hoevele menschen doen zich voor
Als vriendelijk en goed;
Maar kondt gij in hun binnenst zien,
Dan zaagt ge een boos gemoed.
Zoo menigeen danst 'tieven door,
Bloeit schijnbaar als een roos . . . .
Maar toch, een echte kenner zegt:
Hij is van binnen voos.

Hoe menig draagt een christ'lijk klee
En is des roemens vol,
Noemt zich een uitverkoren mensch,
Maar . . . . is van binnen hol.
Hij vreest niet, zoo zegt steeds zijn mond,
Voor strijd en doodsgevaar . . . .
Maar als beproeving hem bedreigt,
Dan wordt hij openbaar.

Het beste is een ootmoedig hart,
Vervuld van Gods gena;
En hullen we ons — 't is slechts een beeld —
In 't klee der Reseda.
Zij mist wel uiterlijken tooi
Maar geeft een zoeten geur,
En stelt, 't zij 't vriend of vijand is,
Den plukker nooit te leur.

